

Tiếng guitar quân khu

Cô bước đến ôm anh thật chặt trước khi rời xa, cô tin rằng anh và cô sẽ rồi sẽ gặp lại nhau. Trong lòng vẫn giữ niềm tin rằng tình yêu của cô và anh tuy mới chớm nở nhưng sẽ mãi không tàn...

Đêm khuya, ánh trăng dường như chiếu rải rác khắp khu rừng bắc tây nguyên. Nhưng lá cây bồ đề đón những tia sáng dát vàng lạnh lạnh trong ngày rằm 16 âm lịch, ngày vành trăng tròn nhất trong tháng. Thỉnh thoảng phía xa xa lại vọng về tiếng chim cú, tu hú đi ăn khuya.

Hơn 12 giờ đêm, khi các chiến sĩ khác đều đang yên giấc mơ về những ngày nghỉ phép được tụ họp với gia đình thì Kiến Nam mới bắt đầu mang cây guitar của mình ra ngồi tại phiến đá dưới bóng bồ đề gảy từng tiếng lánh lót...

Từng...từng ...từng...từng...

Thanh âm của dây mỏng nhất trên cây đàn vang lên bài romance ngân nga, vang vọng khắp khu rừng yên tĩnh. Ngay cả tiếng dế mèn khuya khoắt cũng ngưng hẳn, tiếng chim cú giữa đêm cũng ngưng bật để lắng nghe anh nghệ sĩ chiến khu này chơi đàn. Kiến Nam đi bộ đội đã hơn một năm nhưng cảm giác những đêm trăng rằm hằng tháng vẫn nhớ nhà da diết. Nhận được lệnh khám nghĩa vụ đạt chuẩn, Nam lên đường như bao thanh niên khác mang trong lòng niềm tự hào của đất nước. Nhưng từ miền Trung nắng gió, Kiến Nam phải hành quân vào quân khu bắc Tây Nguyên này luyện tập. Nơi này cũng gần một huyện vùng núi đang trên đà phát triển, các cô giáo đồng bằng hay dưới các thành phố lớn được chuyển lên này để dạy học, thúc đẩy sự nghiệp giáo dục ở nơi đây. Khu rừng này được người dân huyện Lâm An gọi là rừng Hồ Điệp bởi nơi đây có rất nhiều hoa lan hồ điệp, tới mùa nở hoa rực rỡ khắp quân khu. Ban ngày thì các tiểu đội vào huyện giúp dân làm nông nghiệp, đến chiều quay trở lại chiến khu tập trận và nghỉ ngơi.

- Ngủ đi Nam, mai còn phải qua trồng cây bên trường tiểu học Lâm Hạ - Đồng chí cùng phòng đi “gửi tình yêu vào đất” lúc nửa đêm nhắc nhở

- Uh, chơi hết bài tao vào ngay - Kiến Nam đáp

Sáng sớm, các chiến sĩ nghe thấy chuông báo động lập tức chỉnh tề, gọn gàng ra sân tập hợp. Các tiểu đội chia ra hành quân về trường của mình cần thực hiện nhiệm vụ. Tiểu đội của Kiến Nam làm đội trưởng tiến về trường tiểu học Lâm Hạ. Sáng nay chủ nhật nên các em và thầy cô chủ nhiệm cũng tham gia giúp các chú bộ đội trồng cây sân trường. Ngôi trường Lâm Hạ được xây trên gò đất cao với hai dãy phòng học và sân trường khá rộng thưa thớt bóng cây. Tiểu đội của Kiến Nam đi đều qua cổng trường và tiến vào nhà kho lấy dụng cụ. Các em học sinh đã ở đó từ sớm nhưng giáo viên thì không thấy, Kiến Nam nghĩ có thể họ lười nên trốn trách nhiệm giao bọn trẻ cho tiểu đội luôn.

- Chú ơi, bọn cháu phải làm gì ạ? - Một cậu bé khoảng lớp 3 hỏi

Kiến Nam mỉm cười đưa tay xoa đầu cậu bé nói:

- Mang những cái cây nhỏ và vật dụng tùy theo sức của các cháu tới những cây cờ cắm trên mặt đất. Bọn chú sẽ trồng ở đó.

- Trưa các anh sẽ ăn cơm với chúng tôi luôn nha, tôi dặn thím hai và mọi người trên xã nấu cho cả tiểu đội luôn rồi

Một cô giáo dáng người thanh tao, trong bộ trang phục khá đơn giản với chiếc quần jean màu đen và chiếc áo sơ mi xanh lam bước ra từ nhà kho, nở một nụ cười tươi tắn. Khuôn mặt cân đối, mỹ miều với làn da khá trắng hồng giống người từ thành phố chuyển lên.

- Cô chu đáo quá, anh em chúng tôi cũng không thể từ chối. Phải không các đồng chí? - Kiến Nam đáp lại, quay đầu hỏi tiểu đội

- Nhất chí!!

- Vậy chúng ta bắt đầu công việc thôi.

Cô giáo thấy mình như bị bỏ rơi, các anh bộ đội và học sinh của mình đều tản ra làm việc còn cô vẫn chưa xác định phải làm gì. Cô lúng túng giọng ấp úng gọi chạy theo anh tiểu đội trưởng và hỏi:

- Còn tôi...tôi phải làm gì vậy...đồng chí?

Kiến Nam tưởng mình nghe nhầm, quay đầu lại cười cười:

- Đồng chí?...Chúng ta chỉ cùng chung chí hướng hoàn thành buổi trồng cây này thôi.

- Thì...chúng ta cùng chung chí hướng xây dựng đất nước này mà, biết đâu sau này còn nhiều cơ hội làm việc chung. Vậy tôi gọi anh như thế nào đây? - Cô giáo đỏ mặt, cố chữa thẹn bởi cách xưng hô trước đó.

- Kiến Nam 22 tuổi. Cô kéo ống nước tưới theo tôi tưới vào những cái cây đã được vùi phân lấp đất.

- Tôi là Lệ Hà.

Lệ Hà lèo đèo theo sau Kiến Nam, anh em trong đội thấy tình cảnh này liền cười ồ lên. Mọi người đều rất ngưỡng mộ tính cách Kiến Nam nên thấy hai người đi với nhau rất đẹp nên có ý muốn ghép đôi.

- Đội trưởng này, anh trồng cây được thì cũng phải hái hoa được nha. Để anh em chúng tôi còn học hỏi.

- Các cậu cẩn thận cái mồm không là chiều tôi cho chạy vòng quanh thôn mới được về quân khu đấy.

- Anh lạm dụng chức quyền quá - Lệ Hà che miệng cười nói nhỏ nhẹ

- Cô giáo nói đúng, sau này cần phải có người quản thúc cậu ấy. Ha Ha.

Kiến Nam thoáng ngượng ngùng, im lặng đi đến vị trí cờ đầu tiên đào hố trồng cây. Những cây ở vị trí xa thì Nam mang xô đến chỗ Lệ Hà để lấy nước rồi đi tưới. Có vài lần Hà tinh nghịch hắt nước ướt cả áo của anh nhưng Nam chỉ lắc đầu rồi cười thầm nghĩ cô giáo vừa mới ra trường tính cũng thật trẻ con. Nhưng lúc trời trưa nắng, Lệ Hà bỗng rút ra chiếc khăn mùi xoa trong túi ra khẽ lau trên trán và chân mày cho anh khiến anh thần thờ. Kiến Nam cứ ngây ra, một lát sau mới trở lại bình thường xách xô nước cầm cúi đi một hơi che dấu vẻ mặt xúc động. Làm quần quật cả buổi đến quá 2 giờ trưa mới xong, may nhờ có các em học sinh chăm chỉ, hăng hái cộng thêm cô giáo xinh đẹp nhiệt tình cung cấp nước non, tưới tiêu khiến cho các chiến sĩ nhanh tay trồng xong vườn cây.

- Tập trung! Nghiêm! Hành quân về uy ban xã, bước đều bước!

Giọng của Kiến Hà trầm ổn, uy nghiêm vang khắp sân trường. Còn các em nhỏ được Lệ Hà tập trung và dẫn theo sau. Cả buổi chiều hôm đó, Kiến Nam khẽ liếc trộm Lệ Hà đang chăm sóc các em học sinh của mình. Vẻ thù mị của người con gái miền Nam nhẹ nhàng lưu lại trong tâm trí của anh chiến sĩ trẻ. Chiều tối, đáng lẽ ra phải cùng tiểu đội hành quân về cánh rừng Hồ Điệp nhưng nghe Lệ Hà ở tận thôn bên cạnh phải đi qua đoạn gò mả nên anh em bắt buộc Nam phải đưa cô giáo Hà về bên đó rồi về quân khu sau. Trên đường qua thôn bên cạnh, đoạn này hơi vắng và thiếu đèn đường nên Kiến Nam cố nghĩ ra chuyện để nói với Lệ Hà xua tan đi cảm giác âm u sợ hãi.

- Đoạn đường này dễ xảy ra trộm cướp, nguy hiểm làm sao những khi khác cô về nhà?

- Hì, tại hôm nay đón tiếp các anh mới về trể. Mọi hôm 5 giờ chiều tôi đã về đến nhà rồi.

- Cô không phải người nơi đây đúng không?

- Ủ, nhà tôi ở dưới Tp Phan Thiết nhưng được phân công lên đây dạy một năm rồi về lại dưới, còn một tháng nữa là kết thúc. Bởi trên này có nhà bà gì của tôi nên mới chấp nhận.

Nói đến đây không khí bỗng yên lặng, dường như không ai biết nói với nhau điều gì. Chỉ là mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ xa xăm của riêng mình, nếu kết thúc thời gian công tác ở trên này thì cô sẽ về lại thành phố. Còn anh không đóng quân nữa sẽ đi đâu? Lệ Hà vén vài lọn tóc con bị gió thổi quết vào khóe môi nói:

- Còn anh, khi nào xuất ngũ? Quê anh ở đâu?

- Tôi còn 7 tháng nữa là xuất ngũ...- Dường như anh không muốn nói đến về quê của mình, nơi ấy xa xôi quá với nơi thành phố cô sinh ra. Có nói chắc cô cũng không biết.

Nghe anh không muốn nhắc đến quê mình nên cô cũng chẳng hỏi gì thêm, khẽ đưa tay vân vê làn tóc lạnh lẽ đi bên cạnh

- Chiều mai cô có muốn qua bên quân khu Hồ Điệp chơi không? Có phòng dành cho người thân ở xa đến thăm.

- Qua đó...vui không? - Lệ Hà không thân quen ai bên đó ngoài Kiến Nam nên ngại ngần hỏi lại.

- Hì buổi tối anh em kể chuyện vui lắm, đánh bài tá lả hết...Sáng sớm tôi sẽ đưa cô về lại Lâm Hạ còn có thể mang theo cả giỏ phong lan Hồ Điệp nữa.

....

Lệ Hà vẫn đang suy nghĩ chưa trả lời ngay bỗng nhận ra hai người đang đi qua khu gò mã vắng vẻ, lạnh lẽo. Những ánh sáng lập lòe phía xa như những con ma trôi trong truyện người ta hay kể vậy. Vùng miền núi thì vẫn chưa thấp đèn đường ở đoạn này nên quang cảnh rất âm u, ghê rợn. Vài ba cái bóng chập chờn phía trước mặt, dáng người gầy ốm, to bự đều có.

- Này cô em, yêu đương chi mà đi chơi về khuya vậy. Có biết luật ở đây là bị phạt gì không?

- Tôi...tôi không biết, xin các anh cho tôi qua - Lệ Hà sợ hãi theo bản năng nép vào người Kiến Nam giọng yếu ớt trả lời

- Ồ, muốn qua thì dễ thôi mà. Để anh em bọn tôi vui vẻ tí là được, sẽ giữ lại mạng cho thẳng bồ của cô nữa.

- Bọn bây thường hay tụ tập ở đây cướp bóc, cưỡng hiếp đúng không? Đã được nhiều vụ rồi - Lời nói của Kiến nam mạnh mẽ vang lên, không một chút sợ sệt

- Bọn anh không nhớ nữa. Nhiều lắm, nhưng hôm nay mới gặp được một em xinh đẹp tươi ngon thế này. Mà muốn làm anh hùng à, tao khuyên mày nên lượng sức đi. Ba anh em tao đều đánh đấm từ bé đến giờ rất ác độc

Không nói thêm lời nào, Kiến Nam phi ngay song cước vào ngực thẳng đang nói khiến nói không kịp phòng thủ né tránh. Với trình độ taekwondo siêu đẳng của mình, Kiến Nam ra đòn khiến cho thẳng ốm nhất vừa ăn đòn bay ra hai mét và nằm luôn bất tỉnh. Hai tên còn lại mới kịp hoàn hồn và thủ thế,

bọn chúng đích thực đã đánh đắm quen tay, trông dáng dấp thân thủ dày dặn kinh nghiệm. Thăng đầu đỉnh bực con nhất giờ chân lên đỉnh đá vào bên hông của Kiến Nam, tên còn lại cầm khúc côn phang xuống đầu anh. Nhưng Nam nhanh chóng né cước tên đầu đỉnh, cúi người mượn chân hấn đỡ lấy thanh côn đang đánh xuống đầu mình và quét vào chân trụ của hắn. Tên cầm thanh côn thấy đồng bọn thứ hai của mình ngã xuống ngay lập tức định nện vào lưng Kiến Nam một côn chí mạng nhưng anh đã dùng tay đỡ lấy và tung thêm một cước vòng cầu vào đầu hắn. Ba tên nằm lăn lê trên mặt đường, quần quai rên rỉ. Kiến Nam quay lại nhìn về mặt chưa hết kinh ngạc của Lệ Hà, cười trấn an bảo cô gọi công an xã giải quyết bọn chúng rồi tiếp tục về nhà. Đến cổng nhà gì của cô, anh đứng lưỡng lự muốn nói gì với nhau cô nhưng lại quay đi.

- Chiều mai anh ra đầu đường vào rừng Hồ Điệp đón tôi nha.

Lệ Hà lấy hết dũng khí nói theo câu ấy rồi chạy vọt vào trong nhà.

- Ủ - Kiến Nam vui vẻ quay lại gạt đầu.

Đúng 5h chiều hôm sau, Kiến Nam đã tắm rửa sạch sẽ và diện chiếc quần tây đen cùng chiếc áo sơ mi tím đẹp nhất của mình ra đón Lệ Hà. Cô giáo Hà đã đứng chờ ở đó từ khi nào, vẫn nguyên trang phục áo dài từ trường đến đây. Kiến Nam cười ngượng ngùng như lần đầu gặp mặt rồi dẫn Lệ Hà vòng qua khe suối gần quân khu ngắm chiều tà và phong lan nơi đây trước khi về phòng. Trong lòng khắp khởi niềm vui như có người thân đến thăm mà chính xác hơn là giống như người yêu đến thăm vậy.

Lệ Hà vào phòng của mình thay tà áo dài của mình bằng bộ đồ thun mặc ở nhà rất rộng rãi và thư thái. Cô nghĩ lại lúc vô cớ doanh trại, tên gốc Kiến Nam giới thiệu với đồng đội là ” Cô giáo Hà trường Lâm Hạ đến thăm chúng ta”. Ai mà chẳng biết là cô vì hắn nên mới một mình đến cái quân khu toàn nam nhi thế này. Nếu như là anh chàng táo bạo nào đó đã nói bừa là “bà xã mình đến thăm”. Tối đến cô được phòng tiểu đội hôm trước trồng cây mời qua chơi, nhưng cô không nhớ mặt ai hết nên chỉ ngồi nép bên Kiến Nam nhìn bọn họ vui đùa, chốc chốc còn bị chọc ghẹo gán ghép khiến cô xấu hổ đến đỏ cả mặt. Đến khuya, mọi người gần như đã đi ngủ còn Hà nghe Nam nói anh ta có điều thú vị tặng cho cô nên ra ghế đá dưới gốc cây bồ đề chờ đợi. Lát sau, Kiến Nam mang cây guitar của mình ra và ngồi bên cạnh của cô

giáo Hà, hít thật sâu như chuẩn bị làm điều gì đó lớn lao.

- Anh biết đánh đàn nữa à? - Cô ngạc nhiên, ánh mắt lấp lánh ngưỡng mộ

- Có gì lạ đâu, chiến sĩ thì cần cây đàn giải khuây thôi mà.

- Hì, tôi cứ nghĩ chỉ biết đánh nhau thôi.

- Cô lại trêu tôi. Tôi định đàn tặng cô bài Tình Yêu Diệu Kỳ

- Ủ, hì - Cô cười thích thú lắng nghe.

Từng...từng..từng...từng...từng.....

Tiếng đàn giữa giữa đêm khuya và giọng hát trầm ấm vang lên khiến trái tim cô giáo trẻ rung động. Từ nhỏ đến lớn đều sống ở thành phố, cô chưa bao giờ được thấy ánh trăng đẹp thế này, có một ngày lại ngồi giữa rừng khuya lãng mạn như thế. Lệ Hà khẽ miên man hát theo giai điệu mà anh mang đến cho cô. Đêm nay có thể sẽ mãi lưu lại trong tâm trí cô đến suốt đời. Sau đó Nam đàn thêm vài bản acoustic kiss the rain, river flows in you. Lúc anh đang nhập tâm đàn thì cô nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ phớt qua nhưng cũng đủ khiến ai đó cảm nhận đủ dư vị ngọt ngào lại có vị mặn của nước mắt không nhận ra có phải cô khóc hay không.

Sáng sớm hôm sau, Kiến Nam dẫn Hà qua lại khe suối hái hoa lan Hồ điệp. Nước suối chảy róc rách ngân nga cùng tiếng chim líu lo như một buổi nhạc rừng dưới ánh bình minh. Cuộc sống đầu lường trước điều gì, nào ngờ buổi sáng tươi đẹp này lại là một buổi chia tay. Sau khi Nam trao giỏ hoa Lan cho Lệ Hà, chợt nhận ánh mắt cô hoe đỏ. Hà rút chiếc khăn mùi xoa chạm nhẹ khóe mi rồi ấn vào tay Nam như trao tặng nói:

- Vì sợ có thể anh sẽ không vui nên lúc đến đây em đã giấu anh. Tối hôm sau khi anh đưa em về thì ba mẹ dưới thành phố gọi em phải về dưới ngay, nội em đã qua đời. Ba em đã xin cho em được miễn dạy tháng cuối, sẽ khó có cơ hội lên đây lại

- Ủ - Nam ghen lời không biết nói gì, khẽ gật đầu. Lòng nặng trĩu

- Những tháng ngày ở đây, kỉ niệm với anh là đẹp nhất với em. Em hi vọng

chúng ta sẽ giữ liên lạc và nếu xuất ngũ thì ghé thăm em nha

- Anh...rồi sẽ ghé

Cô bước đến ôm anh thật chặt trước khi rời xa, cô tin rằng anh và cô sẽ rồi sẽ gặp lại nhau. Trong lòng vẫn giữ niềm tin rằng tình yêu của cô và anh tuy mới chớm nở nhưng sẽ mãi không tàn...